

Publicerad 2010-09-11 21:28 av Samuel Borg

Antagonisterna och du

Det går snabbt att försvinna.

Bara sådär.

En sekund blir miljoner.

Och det dubbla.

Det eviga kollaget går att dubblera och återupprepa
till det absurda innan allting bara stannar...

Var är jag? Vart är jag på väg?

Vem vill jag vara? Var vill jag hamna?

Ögonblick droppar ner som ljummet vatten.

Störtar.

Störtar för att ingen observerar.

Ser och förstår.

En folksjukdom.

Den största. Den sorgligaste.

Okej. Nu, då? Det här?

Orden är tröga. Svårflörtade. Måste öppnas med en vinöppnare.

Och korken drunkar i det röda.

Men den sargade kroppen kan inte lämnas in, inte beklagas och ersättas
av uniformerade cyniker som drar ditt trasiga kort.

De tröga finns nånstans.

I själen.

Men de fastnar i en av de där passagerna
som likt Dantes inferno gör anspråk på att bygga bo i
en kropp som har fyllts på med
hushållskunskap, plikt, konventioner.

Fyllts på med service, kompetens, skicklighet.

Artighetsfraser och befodran.

Antagonisterna och du.
Som vanligt.
Döda dom innan du äts upp inifrån.

"Vart tog poeten vägen?"
Vart tog det grovkorniga, de höga kontrasterna och det innerliga vägen?

Vill inte öppnas.
Vill öppna.

Dig.
Dom.

L-i-v-e-t.

Det var så allting hängde ihop.
En gång iallafall.

Det går snabbt att försvinna.
Bara sådär.

Det ska inte hända igen.

Någonsin.

Kan vi bli ihop igen?

Livet och jag?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Samuel Borg med Poeter.se id #16672 innehar upphovsrätten